

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobkyně: **Ing. H. H.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Pavlem Bučinou
sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2020, č. j. X, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni k rukám jejího zástupce, Mgr. Pavla Bučiny, na náhradě nákladů řízení částku 4 719 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 4. 5. 2020, domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její námitky a potvrdila své rozhodnutí ze dne 22. 11. 2019, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná žalobkyni podle § 56 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) odňala ode dne 24. 12. 2019 invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na základě závěrů posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Kladno (dále jen „OSSZ“) ze dne

13. 11. 2019, podle kterého pracovní schopnost žalobkyně poklesla v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu toliko o 30 %.

2. Žalobkyně v žalobě namítá, že se žalovaná nevypořádala s jejími námitkami, resp. jim nevěnovala dostatečnou pozornost a odbyla je, přičemž jen nekriticky přejala prvoinstanční závěry. Napadené rozhodnutí tak nebylo řádně odůvodněno, což jej činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Zcela absentuje konkrétní popis zlepšení zdravotního stavu žalobkyně, přičemž nepostačí pouze odkazy na lékařské zprávy – ostatně z některých z nich naopak vyplývá (např. ze zprávy MUDr. V. ze dne 26. 9. 2019), že se její stav nijak nezlepšil, ba že se od roku 2015, kdy byla shledána invalidní, zkomplikoval. Není proto zřejmé, z čeho posudkoví lékaři vycházeli a na jakém základě své závěry dovodili. V napadeném rozhodnutí totiž absentuje vysvětlení (a to též z medicínského pohledu), proč došlo ke snížení pracovní schopnosti žalobkyně toliko o 30 %. Žalobkyně dále namítala, že má pochybnosti, zda řízení probíhalo řádně, jestliže posudkoví lékaři konstatovali, že má zdravotní problémy, a popsali je, nicméně uzavřeli, že vykonávaná administrativní práce je pro žalobkyni vyhovující. Rezignovali přitom na komplexní zkoumání veškeré pracovní náplně žalobkyně, která zahrnuje i fyzickou aktivitu v obtížně přístupném terénu (např. inspekce skládek). Je vůbec otázkou, zda jsou posudkoví lékaři oprávněni posoudit, zdali je žalobkyně ve výkonu konkrétního zaměstnání omezena a v jakém rozsahu. Nebylo provedeno žádné dokazování, přestože žalobkyně v námitkách navrhovala, aby se podrobila dalšímu posouzení či úkonu nezávislým odborníkem – žalovaná její požadavek odmítla s tím, že ho není povinna splnit. Tím, že však žalovaná žalobkyni neumožnila posouzení nezávislým znalcem z příslušných oborů (neurologie, ortopedie a soudní lékařství), nepostupovala vůči žalobkyni vstřícně a ani tak, aby zjistila stav věci úplně a spravedlivě. Tento postup podle žalobkyně zakládá nezhojitelnou vadu řízení, která způsobila zmatečnost celého řízení. Uváděné skutečnosti pokládala žalovaná za irelevantní, aniž by se s argumentací žalobkyně blíže vypořádala. Žalobkyni ani nebyl dán prostor se vyjádřit a označit důkazy potřebné k rozhodnutí ve věci (např. navrhnout svědky) – správní orgán přece nemůže provedení důkazu odmítnout s tím, že od něho nelze očekávat potvrzení pravdivosti tvrzené skutečnosti, neboť nemůže předem hodnotit pravdivost a věrohodnost důkazů, které neprovedl. Jelikož žalobkyně nadále trvá na tom, že je třeba provést nestranné posouzení jejího zdravotního stavu, navrhla, aby soud za tím účelem jmenoval znalce. Žalobkyně uzavřela, že obě rozhodnutí byla vydána na základě nesprávně a nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a to v rozporu se základními zásadami správního řízení a zákonnými postupy při zjišťování skutečností rozhodných pro oprávněné užití institutu snížení stupně invalidity.
3. Žalovaná navrhla s přihlédnutím k argumentům žalobkyně provést ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění účinném od 1. 1. 2020 (dále jen „organizační zákon“) důkaz posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „MPSV“), která je povolána k přezkumu zdravotního stavu a pracovní schopnosti žalobkyně. S ohledem na aktuálně zjištěný skutkový stav věci navrhla žalobu zamítnout.
4. Při jednání, jež byl soud povinen nařídit, neboť ve věci prováděl nad rámec správního spisu dokazování posudkem Posudkové komise MPSV v Praze, žalobkyně poukazovala na závěry posudkové komise, v jejichž prospěch svědčí fakt, že jsou založeny na osobním vyšetření žalobkyně (a úplnější lékařské dokumentaci), zatímco ve správním řízení posudkoví lékaři přearadili žalobkyni do nižší položky bez toho, aby ji vůbec viděli.

Žalobkyně připomněla, že její zdravotní obtíže stále trvají, přičemž ortopedické postižení, které vyvolává problémy s páteří, již není lékařsky řešitelné. Je přitom přirozené, že s postupem času se její zdravotní stav spíše vyvíjí k horšímu, než aby bylo možné uvažovat o zlepšení. Žalobkyni tak vůbec neměl být invalidní důchod odebírán, spíše by do budoucna bylo namístě uvažovat o navýšení procentního hodnocení. Žalobkyně tudíž trvá na zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaná v reakci na závěry posudku posudkové komise naopak ponechala rozhodnutí na úvaze soudu.

5. Soud neprováděl žalobkyní navrhovaný důkaz těmi listinami, které jsou součástí správního spisu (lékařské zprávy z období let 2015 až 2019), neboť z nich soud bez dalšího vychází – správní spis není předmětem dokazování. Pro nadbytečnost pak soud neprovedl žalobkyní navrhovaný výslech účastníků řízení ani blíže neoznačených svědků, neboť pro rozhodnutí soudu byl dostačující posudek posudkové komise – soud neshledal důvod pro zadání znaleckého posudku, proto nebylo nezbytné ve věci ustanovovat znalce za účelem posouzení zdravotního stavu žalobkyně, jak žalobkyně navrhovala; dostatečně odborně způsobilá k posouzení zdravotního stavu je totiž na prvním místě právě posudková komise, kterou tvoří lékaři z různých lékařských oborů, zejména pak lékař z oboru posudkového lékařství, kterému přísluší hodnotit pracovní schopnost žalobkyně. V oblasti soudního přezkumu rozhodnutí ve věcech invalidních důchodů § 4 odst. 2 organizačního zákona předpokládá využití posudků zpracovaných posudkovými komisemi MPSV. Zadání znaleckého posudku pak představuje v daném typu řízení až nejzazší možnost (*ultima ratio*) v případech, kdy posudková služba MPSV nebude schopna zdravotní stav a pracovní schopnost posuzované osoby vyhodnotit řádným a přezkoumatelným způsobem. K tomu však v tomto případě nedošlo, jak soud rozvede níže.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně byla uznána invalidní v prvním stupni ode dne 24. 9. 2015 posudkem OSSZ ze dne 10. 11. 2015, podle něž rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byly letité potíže s bederní páteří (prokázán útlak pravého míšního kořene výhřezem ploténky mezi pátým bederním a prvním křížovým obratlem s trvajícím kořenovým drážděním a poruchou cití na prstech pravé dolní končetiny) vedoucí k poklesu její pracovní schopnosti o 35 % podle položky 1c oddílu E kapitoly XIII přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity), s navýšením o dalších 5 procentních bodů s ohledem na nezhojenou zlomeninu pravého kotníku na celkových 40 %.
7. Při kontrolní lékařské prohlídce posudková lékařka OSSZ dne 26. 9. 2017 v nepřítomnosti žalobkyně ponechala toto hodnocení s tím rozdílem, že stanovila procentní míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně jen na 35 % (se zohledněním, že zlomenina kotníku již žalobkyni podstatně pohybově neomezuje). Uzavřela nicméně, že je žalobkyně nadále invalidní v prvním stupni.
8. Dne 13. 11. 2019 proběhla další kontrolní lékařská prohlídka. Posudková lékařka OSSZ v nepřítomnosti žalobkyně při ní dospěla na základě předložené zdravotnické dokumentace ošetřujícího lékaře, lékařských zpráv z oborů revmatologie, ortopedie a neurologie z období let 2018 až 2019 a vyplněného profesního dotazníku k závěru, že se sice i nadále jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou jsou potíže s bederní páteří, kořenové senzitivní dráždění zjištěné v roce 2015 však již podle neurologického nálezu z 20. 9. 2018 není přítomno. Zdravotní postižení posudková

lékařka zařadila pod položku 1b oddílu E kapitoly XIII přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity a uvedla, že vertebrogenní potíže bez kořenového dráždění s přihlédnutím k nálezům na magnetické rezonanci hodnotí na horní hranici vyhláškou stanoveného intervalu (10 – 20 %) poklesu pracovní schopnosti; s ohledem na lehké omezení dorzální flexe obou nohou po úrazu Achillovy šlachy a na pakloub apexu (špičky) pravého zevního kotníku pak ještě navýšila hodnocení podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity o dalších 10 procentních bodů se závěrem, že pracovní schopnost žalobkyně poklesla o 30 %. Podle posudkové lékařky OSSZ jde o lehké funkční postižení pro žalobkyni coby ženu, která od roku 2002 pracuje v plném pracovním úvazku v administrativním zaměstnání (vysokoškolsky vzdělaná odborná referentka). Za den zániku invalidity určila den 13. 11. 2019.

9. Z lékařské zprávy neuroložky MUDr. V. ze dne 20. 9. 2018 přitom soud zjistil, že je v ní po rekapitulaci starších nálezů potvrzujících výhřez ploténky mezi pátým bederním a prvním křížovým obratlem vpravo vedle středové části (*paramediální hernie L5/S1*) s tlakem na kořen S1 vpravo a kontakt na kořeny S1 vlevo a L5 oboustranně uveden objektivní nález slovy: „*idem bez nové kořenové léze*“. V závěru je zopakováno, že v anamnéze má žalobkyně kořenový syndrom L5 vpravo, v subjektivním souhrnu pak neuroložka konstatuje u žalobkyně iritační zánikový kořenový syndrom L5 vpravo. Z doslovně citovaného textu tak plyne (*idem* = latinsky totéž, stejně), že neuroložka u žalobkyně konstatovala přítomnost kořenového dráždění pravého nervového kořene pátého bederního obratle (byť je samotný údaj o zánikovém kořenovém syndromu uveden v subjektivní pasáži lékařské zprávy, z textu je patrné, že jde o nevhodné zařazení, jelikož s tímto údajem lékařka nakládá jako s objektivním zjištěním – poukazuje totiž mj. na jeho potvrzení magnetickou rezonancí) a pouze uvedla, že není identifikováno žádné další (nové) poranění kořenů, tj. nad rámec již v minulosti prokázaného.
10. S odkazem na posudkové závěry vydala žalovaná dne 22. 11. 2019 prvostupňové rozhodnutí, jímž žalobkyni od 24. 12. 2019 odňala invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně. Žalobkyně napadla prvostupňové rozhodnutí námitkami, kde argumentovala obdobně jako později v žalobě (mj. popsala své zdravotní obtíže, jejich dosavadní léčbu i vliv postižení na její zaměstnání); nadto přiložila aktuální lékařské zprávy z oboru neurologie, ortopedie a revmatologie. Zdůraznila, že posudková lékařka OSSZ při posudkovém hodnocení pochybila, neboť zdravotní stav žalobkyně se výrazně zhoršil a její potíže jsou nevratné.
11. Mezi novými lékařskými zprávami byla též zpráva neuroložky MUDr. V. ze dne 26. 9. 2019, jež prakticky shodně jako předchozí zpráva z 20. 9. 2018 uváděla slovy „*idem bez nové kořenové léze*“, že žalobkyně trpí pouze iritačním zánikovým kořenovým syndromem L5 vpravo, nové poškození kořenů zjištěno nebylo.
12. Dne 3. 2. 2020 zpracovala posudková lékařka žalované v námitkovém řízení v nepřítomnosti žalobkyně posudek o invaliditě, v němž nad rámec dosavadních podkladů přihlédla i k žalobkyní dodatečně doloženým novým lékařským zprávám. Žalobkyni s vysokoškolským vzděláním posuzovala k činnosti v administrativě, jelikož tak pracovala vždy (bez závažného dopadu na její zdravotní stav) – vyšla z toho, že je žalobkyně v současnosti zaměstnána jako odborná referentka u Krajského úřadu Středočeského kraje, a to na plný úvazek. Posudková lékařka žalované uvedla, že jde o ženu v péči neurologa pro bolesti páteře při degenerativních změnách, bez chirurgické intervence a podle posledních nálezů bez kořenové léze (poranění); byla doporučena

rehabilitace. Dále konstatovala, že žalobkyně podstoupila opakovaně operace palce pravé nohy po zlomenině v oblasti kotníku; kotník byl zhojen pakloubem, což má za následek lehké pohybové omezení hlezna (limitovaná dorsální flexe), z revmatologického hlediska bez průkazu kolagenosy. Žalobkyně je nyní léčena a vyšetřována pro zhoršení bolesti hlezna a nově pro křeče dolních končetin, dokladované nálezy jsou však bez závažné patologie. Na tomto základě se posudková lékařka žalované zcela shodla s lékařkou OSSZ, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně je bolestivý páteřní syndrom s lehkým funkčním postižením, což ohodnotila podle položky 1b oddílu E kapitoly XIII přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity 20 % poklesem pracovní schopnosti, jež dále navýšila o 10 procentních bodů vzhledem k dalším zdravotním omezením na celkových 30 %. Zdravotní stav žalobkyně byl ohodnocen jako stabilizovaný bez potřeby intenzivní léčby, žalobkyně byla dosud schopna pracovat na plný úvazek v administrativě. Posudková lékařka žalované uzavřela, že lékařské nálezy neprokazují závažnější postižení a že nelze vyloučit účelové jednání žalobkyně.

13. Na základě tohoto posudku žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2020, které bylo žalobkyni doručeno dne 6. 3. 2020, námitky zamítla a potvrdila prvostupňové rozhodnutí. Do odůvodnění napadeného rozhodnutí převzala závěry posudku s tím, že zjištěný pokles pracovní schopnosti již neodpovídá žádnému stupni invalidity.
14. Soud poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas, že je věcně i místně příslušným soudem a že napadené rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí v žalobou vymezeném rozsahu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba je důvodná.
15. Soud s ohledem na zpochybnění správnosti posouzení zdravotního stavu žalobkyně provedl důkaz posudkem Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 26. 11. 2020, která po prostudování spisové a zdravotnické dokumentace včetně nově doložených lékařských zpráv z oborů neurologie, revmatologie a infekčního oddělení a po osobním vyšetření žalobkyně lékařem z oboru neurologie dne 6. 10. 2020 a po přešetření přísedícím lékařem z oboru ortopedie dne 26. 11. 2020 uzavřela, že invalidita žalobkyně v prvním stupni bez přerušení trvá i nadále, a jde nadto o trvalý stav. Posudková komise v posudku úvodem konstatovala, že je žalobkyně absolventkou Vysoké školy chemicko-technologické a od roku 2002 pracuje jako odborná referentka na plný úvazek. Detailně shrnula její zdravotní anamnézu od roku 1987 se zaměřením na období od roku 2004 a zrekapitulovala závěry z lékařských zpráv z let 2018 až 2020. Posudková komise uvedla, že obtíže žalobkyně jsou smíšeného původu, a to jednak se složkou neurogenní (postižení páteře), jednak se složkou ortopedickou (postižení pravé nohy a pravého hlezna). Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byly na rozdíl od předcházejících posudků stanoveny obtíže ortopedické – hodnocené (pro srovnatelné funkční dopady) podle kapitoly XIII (Postižení svalové a kosterní soustavy) přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity oddílu A (Artropatie) položky 1b (středně těžké postižení), což podle posudkové komise lépe koresponduje s funkčním postižením žalobkyně a jejím zdravotním stavem. Posudková komise zvolila horní hranici vyhláškou stanoveného rozpětí (20 – 35 %) poklesu pracovní schopnosti s ohledem na opakované operační zákroky a souběžná další zdravotní postižení žalobkyně; důvod pro aplikaci § 3 vyhlášky o posuzování invalidity již posudková komise neshledala.
16. Posudková komise stran postižení páteře žalobkyně rozvedla, že od posledního posouzení nebyla zjištěna přetrvávající symptomatika dráždění kořenů ani oslabení síly na končetině; Lassegueův manévr byl oboustranně negativní, pohyb v kyčlích byl volný, páteř v ose.

Trvá však porucha statiky a dynamiky páteře, blok bederně-křížové páteře při odlehčování pravé dolní končetiny, výrazná citlivost a počínající artróza křížovo-kyčelních kloubů.

17. Stran postižení pravé dolní končetiny posudková komise rozvedla, že po úrazu (zlomenině pravého kotníku v roce 2014 s přetržením vazů) žalobkyně trpí plochonožím a vytvořil se jí pakloub zevního kotníku s počínajícími známkami artrózy kloubu. Pravé hlezno je mírně vybočené, zevní kotník je citlivý a rozsah dorsální flexe (přitažení špičky chodidla k holeni) je minimální. Při jednání posudkové komise byla ověřena funkční hybná porucha pravé nohy (antalgická chůze) a tento narušený stereotyp chůze následně ovlivňuje celý pohybový aparát a zhoršuje bolesti páteře. Poruchu funkce končetiny násobí stav po opakovaných operacích palce pravé nohy (v letech 2007, 2008, 2011, 2012 a 2013), po nichž nedošlo ke kostěnému srůstu fragmentů ani za dobu dvojnásobnou v porovnání s normálním průběhem hojení zlomeniny. Ze zprávy ortopeda z prosince 2019 vyplývá, že palec je sice v ose, je ale zkrácen a nepohyblivý. Žalobkyně je limitovaná otoky, bolestivostí šlach a otáčení (evert a invert) nohy. Stav je chronický.
18. Přítomnost dalších zdravotních postižení se podle posudkové komise podílí na omezení fyzické výkonnosti žalobkyně jen malou měrou, v roce 2019 žalobkyně podstoupila vyšetření pro křeče dolních končetin a akroparestzie horních končetin, nicméně nálezy byly negativní nebo nespecifické. Lumbální punkce pro pozitivitu serologického nálezu IgM nepotvrdila neuroinfekci po borelióze prodělané v minulosti.
19. Pokud jde o zdravotní stav žalobkyně, soud má za to, že posudkem Posudkové komise MPSV v Praze byl prokázán dostatečně. Jeho závěry soud považuje za zcela přesvědčivé a náležitě odůvodněné. Posudková komise vycházela z dostatečných podkladů, vypořádala se i s předloženými nejnovějšími lékařskými zprávami a zhodnotila zdravotní stav žalobkyně ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud se se závěry posudkové komise ztotožnil a považuje je za úplné, správné a přesvědčivé i proto, že posudková komise náležitě vysvětlila, v čem byl zdravotní stav žalobkyně v předcházejících posudcích podhodnocen. Posudková komise nepodřadila rozhodující postižení žalobkyně pod oddíl E kapitoly XIII přílohy k vyhlášce o posuzování invalidity, neboť určila za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu artropatie podle oddílu A, a to se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních zdravotních postižení žalobkyně. Posudková komise vysvětlila, že posudkové lékařky OSSZ a žalované v předcházejících posudcích podhodnotily kombinaci postižení s opakovanými zákroky na pravé dolní končetině, které nepochybně svým spolupůsobením a chronickou bolestí vyvolávají též významnou psychosomatizaci. Zdůraznila, že postižení žalobkyně má dopad na její celkovou výkonnost a vede i k poklesu její pracovní schopnosti. Od posledního posouzení zdravotního stavu žalobkyně nelze konstatovat zlepšení jejího zdravotního stavu ani adaptaci na zdravotní postižení.
20. Soud tak vyšel ze závěrů posudkové komise a v návaznosti na ně uzavřel, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu – v tomto rozsahu námitek je žalobní argumentace důvodná; neshledal jej však nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jak vyplynulo z doplněného dokazování v řízení před soudem v podobě posudku posudkové komise, žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně vyhodnotila rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, jakož i skutečnou tíži funkčních omezení vyvolaných tímto zdravotním postižením v souběhu s dalšími onemocněními. Zdravotní postižení žalobkyně ve skutečnosti odpovídala invaliditě, a to nadále prvního stupně.

21. Nad rámec závěrů plynoucích z posudku posudkové komise pak soud poukazuje též na skutečnost, že posudky posudkových lékařek OSSZ a žalované jsou v rozporu s lékařskými zprávami neuroložky MUDr. V. ze dne 26. 9. 2019 a 20. 9. 2018, jelikož tyto nálezy potvrzovaly přítomnost kořenového dráždění pravého míšního kořene L5 (s tím, že žádné nové, další postižení zjištěno nebylo), zatímco posudky v obou případech vycházely z toho, že kořenové postižení (jež v letech 2015 a 2017 bylo považováno za příčinu invalidity prvního stupně) prokázáno není. Posudková komise v tomto směru již nepřehlédla, že neurologické nálezy hovoří jen o nepřítomnosti *nových* kořenových poškození. Přesvědčivě však poukázala na to, že příčinou potíží není postižení páteře, jež ostatně ani samo nevedlo k funkčním poruchám pohyblivosti. V tomto směru posudková komise vysvětlila, že hlavním zdrojem funkčních potíží vedoucích k omezení pracovní schopnosti žalobkyně je postižení ortopedické (následky zlomeniny kotníku), a proto právě s ohledem na ně bylo nutné hodnotit dopady do pracovní schopnosti žalobkyně.
22. Soud naopak nemohl dát žalobkyni za pravdu v jejích procesních námitkách. Jak žalovaná popsala odkazem na příslušná ustanovení právních předpisů (§ 8 organizačního zákona), právní úprava v oblasti důchodového pojištění předpokládá, že pracovní schopnost pojištěnce posuzuje OSSZ, resp. sama žalovaná prostřednictvím svých posudkových lékařů na základě shromážděných lékařských zpráv; vypracování znaleckých posudků se v takovém řízení nepředpokládá, a žalovaná proto nemůže vyhovět návrhu na zadání posudku nezávislému znalci. To sice nebrání žalobkyni, aby již v řízení před správním orgánem znalecký posudek sama předložila, nicméně jeho role v řízení by byla obdobná předložené lékařské zprávě; pouze posudek z oboru posudkového lékařství by mohl mít vyšší váhu. Stejně tak s ohledem na ustanovení § 85a odst. 1 organizačního zákona se v tomto řízení nepoužije ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) o vyjádření účastníků k podkladům rozhodnutí. Proto ani skutečnost, že žalobkyně nedostala prostor před vydáním napadeného rozhodnutí reagovat na obsah posudku, nepředstavovala procesní pochybení, nýbrž postup souladný s procesním předpisem.
23. Jde-li o údajně navrhované svědecké výpovědi, soud v textu námitek ověřil, že žalobkyně neoznačila žádné takové důkazní návrhy. Nadto soud dodává, že by svědectví o povaze pracovní náplně žalobkyně nemohlo mít žádný dopad na výsledek řízení, jelikož charakteristika předchozího vykonávaného povolání se s ohledem na přiznané navýšení hodnocení o 10 procentních bodů z důvodu souběžných zdravotních postižení podle § 3 odst. 1 vyhlášky o posuzování invalidity již nijak nemohla projevit na celkovém hodnocení poklesu pracovní schopnosti žalobkyně ve správním řízení, neboť aplikaci § 3 odst. 2 téže vyhlášky v takové situaci bránil odst. 3, podle něž navýšení hodnocení nesmí v úhrnu převýšit 10 procentních bodů. Této maximální hranice již bylo dosaženo.
24. V každém případě však soud dává žalobkyni s ohledem na závěry posudku posudkové komise za pravdu v tom, že žalovaná vyšla z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné (§ 78 odst. 1 s. ř. s.). Žalobkyně však nemá právní nárok na zrušení prvostupňového rozhodnutí, čehož se žalobou také domáhala. V první řadě je třeba poznamenat, že na rozdíl od § 78 odst. 1 s. ř. s., který v případě důvodnosti žaloby stanoví povinnost soudu napadené rozhodnutí zrušit, ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. svěřuje posouzení vhodnosti zrušení prvostupňového rozhodnutí čistě do úvahy soudu, tudíž o takovém návrhu nemusí soud ani výslovně rozhodnout. V tomto případě se přitom soud musel omezit pouze na zrušení napadeného

rozhodnutí, neboť nebyla-li k takovému kroku s ohledem na ustanovení § 88 odst. 8 organizačního zákona, které vylučuje užití § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, oprávněna žalovaná, nemůže takovou procesně nepředvídanou situaci vyvolat ani zásah správního soudu (k tomu viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2009, č. j. 1 Aps 2/2008-76, publikované pod č. 1997/2010 Sb. NSS).

25. V navazujícím řízení bude žalovaná povinna mezi podklady svého rozhodnutí zařadit nově i posudek Posudkové komise MPSV v Praze ze dne 26. 11. 2020, jakož i lékařské zprávy, o něž se tento posudek opírá (§ 78 odst. 6 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměla úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci úspěšná, náleží náhrada nákladů řízení, a to v celkové výši 5 652 Kč. Tuto částku tvoří odměna za tři úkony právní služby po 1 000 Kč [příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na soudním jednání v trvání do dvou hodin – § 7 bod 3, § 9 odst. 2 a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] spolu se třemi paušálními částkami jako náhradou hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, náhradou za promeškaný čas 4 půlhodin á 100 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a cestovným dle § 13 odst. 5 advokátního tarifu, § 157 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, a § 1 a § 4 vyhlášky č. 589/2020 Sb. (cesta na jednání soudu) ve výši 371 Kč odpovídajícím náhradě jízdních výdajů na trase mezi sídlem zástupce žalobkyně a sídlem soudu (Kladno-Praha) a zpět osobním automobilem Suzuki Swift Sport při vzdálenosti tam a zpět celkem 60 km, spotřebě v kombinovaném provozu 6,4 l benzínu 95 oktanů na 100 km, sazbě základní náhrady 4,40 Kč/km a průměrné ceně paliva 27,80 Kč/l a dále náhrada daně z přidané hodnoty ve výši 21 % z předchozích částek, tj. 981 Kč, již je společnost, ve které vykonává zástupce žalobkyně advokátní činnost, plátcem.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 21. června 2021

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.